

Ала погледът и сърдцето на Данте се обръщат особено често към Италия, било като описва природните и красоти, или политическите и условия.

Къмъ описанието на известни местности винаги се примесва и исторически спомен за хората, които живеят и страдат по тия земи; които страдат преди всичко поради ~~их~~ разногласията, алчността и насилията на управниците си. Тази скорошна и настояща история той отново я изживява в своята изгнаническа мъка, в жаждата си за добро; оттук изниква чувството, което одушевява известията и намещите, преминаващи от обективността на хрониката към трепета на поезията. Средище на тази умраза и на тази любов е Флоренция, "добре управляваната", родината, която е изгонила от ската си най-добрите свои чеда. Данте я вижда такава, каквато е била в миналото "въздържана и свежива" и н бленува ~~жаждата~~ ~~красата~~ ~~и ренегатите~~, като идеал на бъдащето, че живее един "хубав и мирен гражданска ~~жизн~~"^{жизн}; припомня си победите и пораженията ^{Монтаперти, Коле, Кампальдино} като човек, който е ~~капитан от времето~~ взел участие в тия събития, или пък е изпитал отраженията им; той разглежда съдбоносните и разделения на враждуващи партии, състоянието и на "болна, която не може място да си намери връз мекия пух", и дори когато говори за останалата част на Италия, мисълта му е винаги при нея, когато има връзки с други градове. Последният му земен спомен в висотите на небето е пак един горчив укор къмъ жестоката

поема:

Io, che al dirino de l' uomo
all' eterno del tempo era venuto
e di Firenze in popol finito e sen...

/ Ахъжъкъвъ босикъвъ жаждъкъвъ
Ахъжъкъвъ Боса

кото
Аз що при божественото от човек
при вечното от временното и
от Флоренция при чистия и
справедлив народ дойдох.../